

Arrest

nr. 264 544 van 29 november 2021
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRE
Louisalaan 522/1
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2021 met refertenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat S. VANDERMEERSCH *loco* advocaat V. PEHARPRÉ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: eerste verzoeker) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: tweede verzoeker), die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 31 december 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 10 januari 2020 om internationale bescherming. Op 24 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1999 in Barquisimeto (Lara) geboren te zijn. U woonde in sector één van de Urbanización La Carucieña in Barquisimeto. U woonde daar met uw moeder, twee broers, een zus, uw grootmoeder, een tante en een oom. U werkte tot uw vertrek uit het land als dieselmecanicien bij een bedrijf.

In de vroege ochtend van 31 mei 2019 drongen zeven gemaskerde personen uw huis binnen. Ze waren gewapend. Ze kenden jullie namen. Ze pakten u vast en plaatsten een wapen op uw hoofd. Ze doorzochten het huis en namen alles mee. Als jullie aangifte zouden doen, zouden ze jullie vermoorden. U vermoedt dat de mannen colectivos zijn van La Comuna Ataroa uit La Carucieña. Enkele uren later diende uw moeder aangifte in.

Ongeveer een week na het indienen van de aangifte werd uw moeder opgebeld. Omdat jullie naar de politie waren geweest zouden jullie nu vermoord worden, zo werd gezegd. U besloot om samen met uw broer E. J. P. G. (...) het land te verlaten. Jullie brachten nog zo'n zeven maanden door in het huis van uw tante in sector drie van de Urbanización La Carucieña.

Op 29 december 2019 verliet u Venezuela. U kwam op 31 december 2019 in België aan. Hier diende u op 10 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Uw paspoort, de aangifte die uw moeder indiende op 31 mei 2019 en twee foto's.

Uw vader A. Y. A. P. (...) en zijn tante S. N. P. A. (...) werden in respectievelijk 2019 en 2018 door het CGVS als vluchteling erkend.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U vreest dat colectivos u zullen vermoorden (CGVS, p. 11-12, punt 120-122).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verblijfplaats van verschillende familieleden en de bewoners van jullie huis sinds jullie problemen. U verklaart dat uw moeder in het huis van uw tante in sector drie van La Carucieña verblijft. Zij woont daar met uw broer, uw zus, uw tante, haar man en hun kinderen. Uw moeder heeft ook een partner, hij verblijft in sector zeven van La Carucieña (CGVS, p. 4-5, punt 32-46). U woonde, voor u problemen kreeg, in huis (...), straat 7 van sector één van La Carucieña. Op dit moment wonen uw grootmoeder, uw oom en zijn partner nog in dat huis (CGVS, p. 6-7, punt 62-69). Die verklaringen vallen niet te rijmen met de verklaringen van uw broer. Hij verklaart dat er niemand meer woont in huis (...), er gaat af en toe eens iemand een kijkje nemen naar het huis. Het huis is sinds het voorval onbewoond, uw moeder heeft het verlaten om onder te duiken. Uw oma woont volgens uw broer samen met uw moeder in het huis van uw tante, maar soms verhuist zij naar de huizen van andere tantes. Gevraagd naar het adres waar uw moeder nu woont, in sector drie, verklaart uw broer dat niet te kennen. Dat komt op zich al vreemd

over. Hij verklaart nog eens dat huis (...) in elk geval leeg staat (CGVS (...), p. 6-7, punt 55-63). Gevraagd waarom jullie verklaringen over wie op dit moment in huis (...) woont verschillen, verklaart uw broer: "Ik weet niet waarom mijn broer zoiets zegt. Het klopt dat de echtgenote van mijn oom of mijn oom daar soms langs gaan, maar zij wonen daar niet (CGVS (...), p. 6, punt 57)." Deze inconsistente verklaringen doen vragen rijzen.

Op 31 mei 2019 dringen zeven colectivos jullie huis binnen. Jullie dienen dezelfde dag nog een aangifte in. Zo'n week daarna, begin juni 2019 dus, bellen de colectivos uw moeder en bedreigen ze jullie met de dood (CGVS, p. 11, 13-14 en 16, punt 116-117, 140-141 en 164). Een dag of twee na het incident vertrok u naar het huis van uw tante, waar uw moeder nog steeds verblijft, om daar te gaan wonen (CGVS, p. 17, punt 181). Dat huis ligt ook in La Carucieña, zij het in sector drie (CGVS, p. 5, punt 37). Gevraagd hoe ver dat is van waar u voor het incident woonde, verklaart u: "Zo'n 15 minuten te voet... Ik zou zeggen zo'n 20 kilometer (CGVS, p. 8, punt 81)." Die verklaring komt vreemd over. Uw broer verklaart dat die twee huizen op zo'n viertal straten van elkaar liggen. Zo'n 5 à 7 minuten wandelen (CGVS (...), p. 7, punt 67). Later heeft hij het over een 20-tal minuten (CGVS (...), p. 13, punt 144-145). In elk geval, het gaat om dezelfde wijk en de twee huizen lijken op wandelafstand van elkaar te liggen. "La Carucieña is klein, dat is een urbanisatie (CGVS, p. 13, punt 132)." Uw broer zegt: "Het is een soort wijk, een klein nederig dorpje. Niet zo groot, vrij arm (CGVS (...), p. 4, punt 18)." Hij gelooft dat er in alle sectoren samen zo'n 1000 mensen wonen (CGVS (...), p. 4, punt 20). Dat jullie de boodschap kregen dat jullie zouden vermoord worden maar vervolgens bij familie slechts enkele straten verder gaan wonen in dezelfde wijk doet ernstige vragen rijzen. Dat jullie daar dan bovendien ook nog eens zeven maanden blijven en in die periode blijven werken maakt dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan deze beweerde doodsb bedreigingen (CGVS p. 14, punt 150-153 en CGVS (...), p. 14, punt 162-165)..

Voorts is het vreemd dat jullie in die periode tot aan uw vertrek niets meer mee (CGVS p. 14, punt 150-153 en CGVS (...), p. 14, punt 162-165). Jullie woonden wel in een ander huis, maar dat huis lag op wandelafstand van jullie huis en was van jullie tante. U bleef zelfs gewoon een cursus volgen en naar uw werk gaan tot uw vertrek uit het land (CGVS, p. 8 en 14, punt 88 en 152-153). Jullie verklaren dat colectivos jullie willen vermoorden, maar kunnen nog zeven maanden in dezelfde wijk blijven wonen zonder er iets mee te maken. Gevraagd hoe het mogelijk is dat colectivos die jullie willen vermoorden – en volgens u zelfs uit de wijk zelf zijn (CGVS, p. 13, punt 133) – jullie gedurende zeven maanden niet vinden en benaderen, antwoordt uw broer dat het stomweg geluk was (CGVS (...), p. 15, punt 168). Die verklaring kan allerm minst overtuigen, zeker gezien uw broer aangeeft dat colectivos jullie eerder hadden weten te vinden aan de hand van loutere foto's die zij genomen hebben tijdens een mars (CGVS (...), p. 16, punt 183-186). Later, nogmaals gevraagd hoe het mogelijk is dat de colectivos in die zeven maanden voor jullie vertrek niets meer gedaan hebben, zegt uw broer: "Ik denk, omdat wij eigenlijk geen band hadden met die tante. En daarnaast kwamen wij ook zo goed als niet buiten. We gaven ons zelf niet te kennen. We trokken geen aandacht, want we kwamen niet buiten. Enkel 's morgens vroeg voor het paspoort, maar dat was al (CGVS (...), p. 20, punt 236)." Ook die uitleg kan allerm minst overtuigen en valt bovendien moeilijk te rijmen met uw eigen stelling dat u gewoon naar het werk bleef gaan tot aan uw vertrek. Jullie verbleven na de doodsb bedreiging dus nog zeven maanden in dezelfde wijk, op wandelafstand van jullie huis en wel bij een tante nota bene. U bleef zelfs naar het werk gaan. Dat jullie gedurende zeven maanden geen problemen kennen doet ernstig twifelen aan jullie bewering dat de colectivos jullie zoeken en willen vermoorden.

Ook is het opmerkelijk dat uw moeder of iemand anders van jullie familie niet meer benaderd is geweest (CGVS (...), p. 14, punt 165). Gevraagd hoe het kan dat uw moeder, bijna twee jaar na de feiten, nog niets heeft meegemaakt, zegt uw broer: "Ik weet het niet. Ik denk dat zij onderzoek voeren en handelen op basis van bronnen die dicht bij jou staan. Bijvoorbeeld, de buurt van waar ik woonde. En met die tante die in sector drie, op 20 minuten wandelafstand woont, had ik weinig communicatie. We communiceerden zelden. Dus ik geloof dat ze niet in die richting zochten, omdat wij niet echt een familie band met elkaar hadden (CGVS, p. 15, punt 169)." Ook hier kan die uitleg niet overtuigen. Dat uw moeder – de persoon die de klacht indiende tegen de colectivos – al twee jaar op enkele minuten van jullie oude huis woont en niets meer heeft meegemaakt maakt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan jullie problemen met de colectivos.

U verklaart dus dat de colectivos die op 31 mei 2019 naar jullie huis kwamen uit jullie eigen wijk zijn. "Ik weet enkel dat zij tot een groep colectivos behoren. Die heet La Comuna Ataroa. Dat is een politieke partij van het regime en dat zijn er van La Carucieña (CGVS, p. 13, punt 133)." Gevraagd of de colectivos die naar jullie huis kwamen tot een groep behoorden en of die groep een naam heeft, antwoordt uw broer: "Ja, normaal gezien heten die FAES (CGVS (...), p. 21, punt 251)." Gevraagd van

waar die colectivos die naar jullie huis kwamen komen, zegt hij: "Geen idee, we hebben ze niet kunnen herkennen. Hun gezichten waren bedekt (CGVS (...), p. 22, punt 252)." Die verklaringen rijmen niet met elkaar en ondermijnen verder jullie geloofwaardigheid. U kent specifiek de naam van de groep waartoe zij behoren en weet zelfs te zeggen dat het mannen uit La Carucieña zijn. Uw broer heeft het over FAES – dat is een speciale tak van de nationale politie – en heeft geen idee van waar de mannen zijn. Die tegenstrijdigheden doen vragen rijzen.

De verklaringen die jullie doorheen jullie persoonlijke onderhouden over het incident van 31 mei 2019 afleggen komen niet overeen. Uw broer verklaart in zijn vrij relaas over dit incident het volgende: "Ze zijn op zoek gegaan naar inhoud die te maken kon hebben met de marsen. Ze begonnen ook dingen om te gooien en mee te nemen, zodat het op een gewone diefstal zou lijken. [...] ze hebben letterlijk gezegd dat we moesten stoppen met deel te nemen aan de regering" (CGVS (...), p. 8-9, punt 88-89). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw broer dat ze jullie hadden gezegd dat jullie niet meer mochten deelnemen aan marsen. Het was daarom dat jullie wisten dat het collectivos waren (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). U haalt echter nergens aan dat de ouders op zoek gingen naar zaken die te maken hadden met marsen en u haalt nergens aan dat zij letterlijk gezegd hebben dat jullie moesten stoppen met deel te nemen aan marsen. Uit uw verklaringen over wat er gebeurde tijdens dit incident blijkt louter dat jullie beroofd werden – "ze hebben alles gestolen thuis, ze hebben absoluut niets achtergelaten" (CGVS, p. 11, punt 116-117). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u over dit incident dat er mannen het huis binnenkwamen en alles meenamen en maakte u geen melding van bedreigingen tijdens dit incident vanwege jullie deelname aan marsen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat uit uw verklaringen over wat er gebeurde tijdens dit incident louter lijkt dat het ging om een beroving van jullie huis terwijl uw broer verklaart dat ze op zoek waren naar informatie over deelname aan marsen en zaken overhoop wierpen om het op een diefstal te doen lijken en verklaarde dat dit redenen waren dat jullie wisten dat het collectivos waren – en dus niet louter criminelen – is een volkomen verschillende voorstelling van de feiten. Dit maakt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Uw broer verklaart: "Na het voorval van 31 mei hebben ze gebeld en gezegd dat ze ons gingen vermoorden. En dat we ons maar best voorbereiden, want ze zaten achter ons aan (CGVS, (...), p. 22, punt 253)." Hij voegt toe dat ze niets over de klacht hebben gezegd. Expliciet gevraagd of de mannen die uw moeder belden de klacht vermeldden, zegt hij: "Nee, maar ik ga ervan uit dat zij er wel weet van hadden. Want ze zeggen ons die dingen wel voor een reden (CGVS, p. 22, punt 257)." Die verklaringen staan haaks op uw verklaringen. U hangt net uw vrees op aan het telefoontje dat uw moeder kreeg, waarin haar gezegd werd dat jullie aangifte hebben ingediend en daarom vermoord moesten worden (CGVS, p. 11 en 14, punt 117 en 141 en 146). Dat uw broer dan tot twee keer toe bevestigt dat de mannen die uw moeder belden niet eens de klacht vermeld hebben ondermijnt jullie geloofwaardigheid in ernstige mate.

Uw broer zijn verklaringen hierover zijn ook onderling tegenstrijdig. Immers verklaarde hij op de DVZ het volgende over de bedreigingen na het indienen van de klacht: "Na de klacht begonnen we bedreigingen te ontvangen dat als we niet zouden vertrekken uit het huis, ze ons zouden vermoorden". Vervolgens regelden jullie de reis naar België (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Dit valt bezwaarlijk te rijmen met zijn, hierboven reeds aangehaalde, verklaringen op het CGVS hierover: "Na het voorval van 31 mei hebben ze gebeld en gezegd dat ze ons gingen vermoorden. En dat we ons maar best voorbereiden, want ze zaten achter ons aan (CGVS, (...), p. 22, punt 253)."

U verklaart ook dat uw moeder nog verschillende keren gebeld werd. Van nummer veranderen had geen zin. Ze vonden haar nummer altijd terug (CGVS, p. 16, punt 165-167). Uw broer verklaart dan weer dat uw moeder, toen zij haar nummer veranderde, niet meer werd gebeld en lastig gevallen (CGVS (...), p. 14, punt 157-158). Deze strijdige verklaringen doen verder vragen rijzen.

Jullie verklaren dat het regime naar jullie op zoek is (CGVS, p. 15, punt 160 en CGVS (...), p. 20, punt 227). Uw paspoort is uitgegeven op 31 oktober 2019, enkele maanden na de doodsb bedreiging. Op 29 december 2019 zetten Venezolaanse autoriteiten een stempel op pagina 4 van uw paspoort. Ze deden hetzelfde in het paspoort van uw broer, dat op 5 augustus 2019 is uitgegeven. Dat jullie allebei nog een paspoort konden verkrijgen en legaal het land konden verlaten ondermijnt jullie verklaringen als zou het regime naar jullie op zoek zijn. Uw broer verklaart: "Omdat we ons paspoort hebben aangevraagd in Caracas, op een zekere afstand van waar wij wonen. Dat is niet in onze eigen stad. Daarnaast hebben we ook wat geld betaald, zodat we dat paspoort in het geniep konden aanvragen. En ook om het wat sneller te kunnen krijgen. Een normaal paspoort, gratis, duurt 4 à 5 jaar (CGVS (...),

p. 20, punt 228-228)." Die uitleg kan geenszins verklaren waarom de Venezolaanse autoriteiten jullie nog een paspoort zouden uitreiken, als ze daadwerkelijk naar jullie op zoek zijn. Uw broer voegt nog toe dat jullie ook de grenspolitie moesten betalen om een stempel te kunnen krijgen in jullie paspoort (CGVS (...), p. 20, punt 234-235).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort kan enkel uw identiteit staven, die staat niet onmiddellijk ter discussie. Uit die foto's op zich kan niets afgeleid worden dat uw ongeloofwaardig relaas kan herstellen. U legt ten slotte de aangifte neer die uw moeder indiende op 31 mei 2019. Uw asielaanvraag werd als ongeloofwaardig beoordeeld. Deze aangifte kan die beoordeling niet herstellen. Documenten kunnen een geloofwaardig asielaanvraag ondersteunen, zij kunnen geen ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien is deze klacht bij de politie louter gebaseerd op haar eigen verklaringen. Deze verklaringen worden in dit document niet bevestigd door de politie, noch legt u documenten neer waaruit blijkt dat de waarachtigheid van deze verklaringen door de politie of een andere instantie werd nagegaan en bevestigd.

U legt foto's neer waarop u te zien bent op een of andere bijeenkomst waarbij jullie een Venezolaanse vlag dragen. Wat uw politieke activiteiten betreft dient opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw broer over de marsen waaraan jullie deelnamen inconsistent zijn. Zo verklaart u, gevraagd naar de grootte van de marsen waaraan u deelnam, dat er een heel grote bijzat waar de hele staat aan deelnam en dat er nadien kleinere marsen ontstonden. Gevraagd naar de kleinste mars waaraan u deelnam zegt u dat een mars van 4000 personen een kleine mars was (CGVS, p. 10 en 11, punt 110 en 111). Echter, wanneer uw broer wordt gevraagd naar de kleinste mars waaraan hij deelnam, en waarvan hij stelt dat u er eveneens bij was, zegt hij vreemd genoeg dat deze slechts twintigtal mensen telde (CGVS (...), p. 10, punt 109-111). Over de grootste mars waaraan uw broer deelnam zegt dat deze 500 personen telde (CGVS (...), p. 10, punt 106). Dat jullie allebei zouden deelnemen aan marsen voor La Resistencia in dezelfde regio maar toch dergelijke verschillende verklaringen afleggen over de grootte van de marsen waaraan jullie deelnamen doet ernstige twijfels rijzen over jullie beweerd politieke activiteiten. Op de foto's die u neerlegt staan jullie, en enkele mensen op de achtergrond, afgebeeld met Venezolaanse vlaggen. Nergens uit blijkt dat dit een politieke mars was. Bovendien wijzen deze er ten hoogste op dat u aanwezig zou zijn geweest – meer ook niet – op een of twee marsen maar kan een verregaand politiek engagement – zowel op als los van politieke marsen – geenszins staven, laat staan een politiek activisme waardoor u onder de aandacht zou komen te staan van de autoriteiten.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat u geen lid van een politieke partij bent (CGVS, p. 16, punt 172). U beweert deel te zijn van de beweging "La Resistencia" (CGVS, p. 16-17, punt 174). U verklaart: "Resistencia is een groep van oppositieleden tegen het regime. [...] Daarmee hielden we marsen tegen het regime. Aangezien de militairen geweld tegen ons gebruikten hebben wij die Resistencia opgericht, om te kunnen blijven optochten houden tegen de regering (CGVS, p. 9, punt 90)." Het is geen politieke partij of gestructureerde, georganiseerde entiteit (CGVS, p. 9, punt 91 en 95). U spreekt ook over de MUD, maar daar bent u op zich niet mee verbonden (CGVS, p. 9, punt 98-98). U ziet zichzelf als aanhanger van La Resistencia, duizenden jongeren over heel Venezuela zijn daar ook aanhangers van (CGVS, p. 9, punt 94). Uw broer is evenmin lid van een partij (CGVS (...), p. 15, punt 173). Hij verklaart verbonden te zijn aan de partij MUD, maar gevraagd op welke manier hij verbonden was, komt hij niet verder dan verklaren dat zij jullie op materieel vlak steunden (CGVS (...), p. 10, punt 113-114). Hij verklaart later dat hij geen lid was van een partij (CGVS, p. 15, punt 173). Hij ondernam geen andere politieke activiteiten (CGVS, p. 17, punt 195). Jullie zijn geen lid van een partij, noch een leidinggevend figuur of vooraanstaand criticaster van het regime. Jullie beweerd politiek activisme is dus, los van de geloofwaardigheidsproblemen in dit verband, ook beperkt.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire

van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België persoonlijk vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan ongeveer tien marsen en het feit dat u aanhanger was van La Resistencia niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Bovendien kon u in de periode na de bedreiging nog een paspoort aanvragen, verkrijgen en Venezuela legaal verlaten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan enkele bijeenkomsten en het feit dat u aanhanger was van La Resistencia.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw vader A. Y. A. P. (...) op 4 januari 2019 in België als vluchteling erkend werd. De tante van uw vader S. N. P. A. (...) werd erkend op 30 november 2018. Over uw vader verklaart u: "Hij woonde nooit bij mij, hij heeft zijn leven altijd apart opgebouwd in Venezuela (CGVS, p. 4, punt 27)." Gevraagd of u weet welke problemen hij had in Venezuela, antwoordt u: "Ik heb wel een band met mijn vader, maar het is niet zo dat hij me alles uitlegt. Hij heeft mij gezegd dat hij politieke problemen had denk ik (CGVS, p. 4, punt 28)." U bevestigt dat uw eigen problemen los staan en niets te maken hebben met die van uw vader (CGVS, p. 4, punt 29). Uw broer verklaart dat de problemen die jullie gekend hebben niet verbonden zijn aan de problemen van jullie

tantes en vader. Jullie hebben wel dezelfde idealen, maar het gaat om verschillende gevallen (CGVS (...), p. 4, punt 29). Jullie verklaren allebei dat jullie problemen los staan van de problemen die uw vader gekend heeft. U weet zelfs niet welke problemen hij precies had. Bovendien hebt u nooit samen gewoond met uw vader. Wat betreft de tante van uw vader dient op gemerkt te worden dat u nergens verwijst naar deze tante of een mogelijk probleem aanhaalt dat met haar zaak verband zou houden. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u alle redenen van uw asielaanvraag heeft uiteengezet – en of er dus naast de problemen die in bovenstaande reeds werden besproken – nog andere redenen zijn – antwoordt u dat dit alle redenen waren. Gevraagd of u nog iets wilt toevoegen zegt u van niet (CGVS, p. 18, punt 192 en 193). Uit alle beschikbare informatie in uw verklaringen en uw dossier kan niet afgeleid worden dat u en uw broer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen, omwille van de problemen van uw vader.

U haalt verder nog, gevraagd naar uw vrees bij terugkeer, de socio-economische situatie in uw land aan (CGVS, p. 11 en 12, punt 120). Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

De partner van uw moeder werkt en helpt haar om rond te komen (CGVS, p. 5, punt 43-49). Uw familie uit België helpt uw familie in Venezuela om rond te komen (CGVS, p. 6, punt 51). Toen u nog in Venezuela woonde, werkte u als dieselmecanicien (CGVS, p. 8, punt 87-89). Uw moeder woont nu bij uw tante, de man van die tante werkt (CGVS, p. 5, punt 41).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld

heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker – i.e. de broer van tweede verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op (...) 2003 in Barquisimeto (Lara) geboren te zijn. U woonde in sector één van de Urbanización La Carucieña in Barquisimeto. Tot begin 2019 werkte u als fruit en groenten verkoper op een markt.

In de vroege ochtend van 31 mei 2019 drongen zeven gemaskerde personen uw huis binnen. Ze gooiden jullie op de vloer en namen uw broer J. E. P. G. (...) vast. Ze gingen op zoek naar inhoud die te maken kon hebben met marsen. Ze hebben gezegd dat jullie moesten stoppen met deelnemen aan marsen. Als jullie aangifte zouden doen, zouden ze jullie vermoorden. Enkele uren later diende uw

moeder aangifte in. Daarna belden ze naar uw moeder. Ze vertelden haar dat ze jullie gingen vermoorden.

U besloot om samen met uw broer het land te verlaten. Jullie brachten nog zo'n zeven maanden door in het huis van uw tante in sector drie van de Urbanización La Carucieña.

Op 29 december 2019 verliet u Venezuela. U kwam op 31 december 2019 in België aan. Hier diende u op 10 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Uw paspoort, uw geboorteakte en een foto.

Uw vader A. Y. A. P. (...) en zijn tante S. N. P. A. (...) werden in respectievelijk 2019 en 2018 door het CGVS als vluchteling erkend.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven (CGVS, p. 9, punt 94) als uw broer J. E. P. G. (...). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

"(...)"

Bijgevolg kan u evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en geboorteakte kunnen enkel uw identiteit staven, die staat niet onmiddellijk ter discussie. U legt nog een foto neer. U verklaart: "Op die foto zal u zien hoe ze ons huis binnenkomen, hoe ze naar ons op zoek zijn. U zal enkele colectivos zijn met bivakmutsen op. Dat is het huis van mijn oma. Huis nummer 36 (CGVS, p. 18, punt 201)." De foto is genomen door iemand van een krant. Er hoorde een artikel bij de foto, maar dat artikel hebt u niet (CGVS, p. 18-19, punt 202-218). Uw asielrelaas werd als ongeloofwaardig beoordeeld. Deze foto kan die beoordeling niet herstellen. Er kan niet uit afgeleid worden dat het effectief om het huis van uw oma gaat of om welke reden die mannen daar zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 264 504, is de broer van tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 264 505. Beide verzoekers beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven, met name de problemen die zij in Venezuela zouden hebben gekend met *colectivos*, en de bestreden beslissingen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven, met dien verstande dat in hoofde van eerste verzoeker bijkomend wordt gemotiveerd over de door hem neergelegde documenten. In het verzoekschrift van tweede verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van eerste verzoeker integraal en in identieke bewoordingen hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van “de Kwalificatierichtlijn” (aangenomen wordt dat verzoekers de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) bedoelen), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na enkele van de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen te hebben aangehaald en toegelicht, geven verzoekers aan in hoofddorde om toekenning van de vluchtelingenstatus te verzoeken en betwisten zij de motieven op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat zij hiervoor niet in aanmerking komen.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen opmerkt dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de verblijfplaats van verschillende familieleden en de bewoners van hun huis sinds hun problemen, laten verzoekers het volgende gelden:

“Aangezien dat verzoeker en zijn broer, J. E. (...), het huis (...) van sector 1 één week na het incident van 31 mei 2019 verlaten hebben.

Ze zijn beiden echter NIET op hetzelfde adres gaan wonen.

Verzoeker is bij zijn tante van moederszijde gaan wonen, sector 3, terwijl zijn broer bij zijn tante langs vaderszijde, LARA straat, sector LARA (stuk 4) is gaan wonen.

Verzoeker legt het plan van de stad neer en de plaatsen waar het huis van zijn tante aan vaderszijde en het huis van zijn tante aan moederszijde gesitueerd is.

De broer van verzoeker had dus geen voortdurend contact met zijn moeder, nonkel en de partner van deze laatste. Hij kon de feiten niet zelf nagaan en was ervan overtuigd dat zijn nonkel en diens partner en de grootmoeder in sector 1 zijn blijven wonen.

Verzoeker zelf, leefde bij hun moeder en beschikte over veel meer informatie.”

Op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen over de afstand tussen hun ouderlijke woonst en het huis van hun tante langs moederszijde waar eerste verzoeker na het incident op 31 mei 2019 tot aan hun vertrek zou hebben verbleven repliceren verzoekers als volgt:

“6. Verzoeker is het aan zichzelf verplicht om duidelijkheid te scheppen in de situatie :

Hij woonde met zijn moeder in sector 3 bij zijn tante langs moederszijde, terwijl zijn broer bij zijn tante langs vaderszijde ging wonen.

Bij het nalezen van het de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn broer, lijkt de situatie verward en weinig helder te zijn.

Dit terwijl bij lezing van het verslag van het persoonlijk onderhoud van de broer van verzoeker (pagina 4-stuk 2) :

“(…)”

7. Er moet vastgesteld worden dat als de broer van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS antwoordt : “zo'n 15 minuten te voet... ik zou zeggen zo'n 20 kilometer”, dit antwoord totaal tegenstrijdig is.

Er is een groot verschil tussen “15 minuten te voet” en “20 kilometers”. Dit toont aan dat : of verzoeker de vraag niet begrepen heeft, of er een probleem was op het vlak van de vertaling.

Het CGVS heeft als verplichting om de asielzoeker te wijzen op de tegenstrijdigheden en onsamenhangende feiten die vastgesteld worden in zijn verklaringen wat vandaag ook vergezeld wordt van de verplichting om de asielzoeker toe te laten zich nader te verklaren met betrekking tot een gebrek aan « pertinente elementen » ter ondersteuning van zijn vraag tot internationale bescherming. (zie nieuw Koninklijk Besluit dat het K.B. van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het

Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna het CGVS) wijzigt en dat op 27 juni 2018 afgekondigd werd (B.S., 11 juli 2018).

De verplichting om de verzoeker van het statuut van internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdigheden en onsamenvatendheden, die in zijn verklaring vastgesteld worden, wordt nu vergezeld van de verplichting om de aanvrager toe te laten uitleg te verschaffen met betrekking tot het gebrek aan « pertinente elementen » ter ondersteuning van zijn aanvraag.

Daarenboven is het zeer belangrijk, om alle slecht begrip te vermijden, dat het GCVS nauwkeurig is in haar vragen. Echter dient tijdens de nalezing van het verslag van het persoonlijk onderhoud, te worden vastgesteld dat als er tegenstrijdigheden en onsamenvatendheden zijn, het CGVS niet geprobeerd heeft om deze feiten te verduidelijken door andere vragen te stellen of door verzoeker te confronteren.

De P.O. heeft zich ertoe beperkt het antwoord op te schrijven zonder ernaar te zoeken de waarheid te weten te komen. Het komt toe aan het CGVS om de vraag opnieuw te stellen en de verzoeker onmiddellijk te confronteren met de tegenstrijdigheid.

8. In bijlage, legt verzoeker een plan neer waarop staat waar sector 1 en sector 3 van La Carucien en het stadsdeel Lara waar de broer van verzoeker woonde, ligt - veel verder op de kaart.

De tante langs moederszijde waar verzoeker verbleef is wel degelijk op 5-7 minuten van het huis (...) gelegen verbleef en de tante langs vaderszijde waar zijn broer verbleef in het stadsdeel Lara, is op 20 minuten per wagen van het huis (...) gelegen.

De twee sectoren komen immers overeen met twee verschillende staddelen.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert in de bestreden beslissing, gaat het wel degelijk om twee verschillende stadsdelen. Het deel waar de tante leefde was meer dan ver genoeg verwijderd om geloofwaardigheid te geven aan de uitleg van verzoeker."

Waar de commissaris-generaal het vreemd acht dat zij in de periode voorafgaand aan hun vertrek niets meer meemaakten, laten verzoekers het volgende gelden:

"Aangezien dat de broer van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gezegd heeft dat hij blijven werken is en dat hij lessen heeft gevolgd gedurende deze periode en dat verzoeker aangegeven heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij gedurende 7 maanden niet naar buiten is geweest.

Zoals hierboven vermeld wordt, verbleef de broer van verzoeker bij zijn tante van vaderszijde in de sector LARA, gelegen op 20 minuten per wagen van het huis (...) en niet in sector 3, bij zijn tante langs moederszijde.

De plaats waar de broer van verzoeker verbleef, was voldoende verwijderd opdat hij het risico kon nemen om naar buiten te gaan om zich naar zijn opleiding te begeven.

Verzoeker heeft echter van zijn kant verklaard, dat hij niet naar buiten ging opdat hij geen aandacht zou trekken."

Over de periode van zeven maanden bij hun maternale tante stellen verzoekers het volgende:

"Aangezien dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gezegd heeft dat hij blijven werken is en dat hij lessen heeft gevolgd gedurende deze periode en dat de broer van verzoeker, E. (...), aangegeven heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij gedurende 7 maanden niet naar buiten is geweest.

Zoals hierboven vermeld wordt, verbleef verzoeker bij zijn tante van vaderszijde in de sector LARA, gelegen op 20 minuten per wagen van het huis (...) en niet in sector 3, bij zijn tante langs moederszijde.

De plaats waar verzoeker verbleef, was voldoende verwijderd opdat hij het risico kon nemen om naar buiten te gaan om zich naar zijn opleiding te begeven.

Verzoeker legt eveneens een attest van zijn opleidingscentrum gelegen in de sector LARA neer ; sector waar zijn tante langs vaderszijde woont, (stuk 4)"

Wat betreft de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over de colectivos die op 31 mei 2019 bij hen thuis zouden zijn binnengevallen, betogen verzoekers als volgt:

"Aangezien dat tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, de broer van verzoeker bevestigde dat het de colectivos zijn, die naar zijn woonplaats gekomen zijn en dan hun naam is: "La Comuna Ataro ».

Verzoeker zelf heeft gesproken over "FAES". Verzoeker heeft echter ook aangegeven dat de personen gemaskerd waren en dat het niet mogelijk was hen te herkennen.

De twee broers hebben dus beiden veronderstellingen gemaakt en geen zekere uitspraken.

De CGVS heeft echter een gebrekkig persoonlijk onderhoud gevoerd, daar waar verzoeker niet de mogelijkheid kreeg om geconfronteerd te worden met de uitspraken van zijn broer, en hij geen uitleg heeft kunnen geven.

Ter herinnering, het handvest van het persoonlijk onderhoud voorziet :

« De protection officer moet de verzoeker confronteren met onwaarschijnlijke elementen, met ongeloofwaardige verklaringen en met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Hij geeft de verzoeker de gelegenheid deze te verduidelijken. »

Dit was in deze zaak niet het geval en de negatieve beslissing werd voornamelijk gebaseerd op de tegenstrijdige verklaringen van zijn broer, tegen dewelke hij zich niet heeft kunnen verdedigen."

Op de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de verklaringen die zij doorheen hun persoonlijke onderhoud hebben afgelegd over het incident van 31 mei 2019 niet overeenkomen repliceren verzoekers als volgt:

"Verzoeker heeft een volledige beschrijving gegeven van de feiten van 31 mei 2019 ;

Zijn broer was echter niet zo volledig en heeft niet gedacht dat dat nodig was. De P.O. heeft echter eveneens niet de moeite gedaan om vragen te stellen en het verhaal uit te diepen.

Opnieuw baseert het CGVS zich op de verklaringen van de broer om te proberen om het verhaal van verzoeker in diskrediet te brengen ;

Dat in casu er geen tegenstrijd bestaat, maar verzoeker was meer volledig.

Het is de verplichting van het CGVS om het dossier op een correcte manier op te bouwen en de nodige vragen te stellen om klaarheid te scheppen in het asielverhaal."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vaststelt dat zij strijdige verklaringen hebben afgelegd over de telefonische oproepen die hun moeder zou hebben gekregen, repliceren verzoekers als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat de verklaringen niet geheel tegenstrijdig zijn :

Verslag van het persoonlijk onderhoud van de broer van verzoeker, pagina 16 (Stuk 2).

"(...)"

Zowel verzoeker als zijn broer bevestigen dat hun moeder van nummer veranderde.

Verzoeker geeft echter aan dat ze haar niet meer lastig gevallen hebben, terwijl de broer van verzoeker aangeeft dat ze voortdurend haar nummer terugvonden.

De broer van verzoeker geeft wel degelijk aan dat zijn moeder hem deze details verteld heeft. Het is mogelijk dat de moeder van verzoeker deze details niet aan E. (...) verteld heeft, simpelweg omdat hij haar de vraag niet gesteld heeft, of om hem niet ongerust te maken."

Waar de commissaris-generaal motiveert dat het feit dat zij beiden nog een paspoort konden verkrijgen en legaal het land konden verlaten hun verklaringen als zou het regime naar hen op zoek zijn ondermijnt, wijzen verzoekers op het volgende:

"Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgelegd dat ze de grenspolitie hebben moeten betalen om een stempel in hun paspoort te verkrijgen.

De broer van verzoeker heeft in detail uitgelegd op welke manier hij zijn paspoort gekregen heeft;

"(...)"

Zowel de versie van de broer van verzoeker als zijn versie tonen het verkrijgen van het paspoort en het oversteken van de grens met het verkrijgen van een stempel enkel door corruptie kon verkregen worden.

Het CGVS heeft nagelaten om in het persoonlijk onderhoud van de broer van verzoeker de vraag in verband met de stempel van de Venezolaanse autoriteiten op 29 december 2019 te stellen, terwijl deze vraag essentieel is om de situatie op te helderen.

De moeder van verzoeker was verplicht om een som geld te betalen aan de grens, opdat haar zonen de stempel zouden kunnen krijgen.

De toetsing waartoe het CGVS is overgegaan vertoont hiaten en kan bekritiseerd worden, daar waar de rechten van verdediging geschonden worden."

Vervolgens laten verzoekers het volgende gelden over het verloop van het persoonlijk onderhoud:

"19. Aangezien dat verzoeker niet werd bijgestaan door een advocaat tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Dat bij nalezing van het verslag van het persoonlijk onderhoud, men vaststelt dat bij het begin van het persoonlijk onderhoud de P.O. preciseert dat de asielzoeker de mogelijkheid heeft om de notities van het persoonlijk onderhoud te vragen bij het einde van dit persoonlijk onderhoud.

Dat men ook moet vaststellen dat aan het einde van het persoonlijk onderhoud, de P.O. geen copie van de notities voorstelt. De asielzoeker is alleen, zonder advocaat, en het is normaal dat hij niet de reflex heeft om het copie van de notities op te vragen en de P.O. zou hem een copie moeten voorgesteld hebben.

Dat de rechten van verdediging ondermijnd werden;

20. Aangezien dat bij herlezing van het verslag van het persoonlijk onderhoud wij vaststellen dat verzoeker niet de gelegenheid heeft gehad om een vrij verhaal te geven maar dat het geheel van het persoonlijk onderhoud bestond uit vraag-en-antwoord.

Deze methode is vatbaar voor kritiek daar waar het belangrijk is om het woord te geven aan de asielzoeker en hem vrij de feiten die hem ertoe gedreven hebben om zijn land te verlaten, en de vrees die hij heeft om terug te keren, te laten uitdrukken.

21. De geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker werd ondermijnd door tegenstrijdigheden met de verklaringen van zijn broer.

De broer van verzoeker heeft nooit de kans gehad om zich uit te drukken en te antwoorden, wat de minimumvereiste is om de rechten van verdediging van verzoeker te vrijwaren.

Dat de tegenstrijdigheden die door het CGVS opgeworpen werden, niet voldoende zijn en dat de verwijten inzake het vaag karakter van het verhaal van verzoeker, uitgelegd worden door de jonge leeftijd van verzoeker alsook door het gebrek aan nauwkeurigheid van de vragen die door het CGVS werden gesteld en de afwezigheid van de mogelijkheid tot antwoord met betrekking tot de tegenstrijdigheden die door zijn broer verklaard werden.

Aangezien dat het omwille van de hierboven uiteengezette beweegredenen, de verwerende partij in casu inbreuk pleegt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motovering van de bestuurshandelingen alsook op de verplichting tot voorzichtigheid en goed bestuur en op de verplichting volgens dewelke de administratieve overheid gehouden is om uitspraak te doen na kennis genomen te hebben van alle pertinente elementen van de zaak."

Verder merken verzoekers over hun profiel, en meer bepaald hun deelname aan verschillende manifestaties, op dat de Venezolaanse overheid *"gebruik maakt van slechte behandelingen, met inbegrip van foltering om de manifestaties tegen haar en de politieke tegenstanders te beheersen"* en wijzen zij op de rol van de *colectivos* hierin. Tevens betogen verzoekers dat de huidige socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela een ernstige bedreiging vormen voor een aantal fundamentele rechten.

Vervolgens geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij geven een theoretische uiteenzetting over de inhoud van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM, alsook over de begrippen *"gewapend conflict"* en *"willekeurig geweld"* waarnaar verwezen wordt in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Vervolgens betogen zij onder verwijzing naar diverse bronnen waaraan zij refereren dat de humanitaire situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela actueel van die aard zijn dat zij nood hebben aan subsidiaire bescherming.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers dat de bestreden beslissingen worden vernietigd daar zij van oordeel zijn dat de commissaris-generaal hun vluchtrelaas niet grondig genoeg heeft onderzocht en dat de motivering wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus onvoldoende is, alsook dat de commissaris-generaal, wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, hun dossier duidelijk eenzijdig en niet grondig heeft geanalyseerd, onder meer wat betreft de veiligheids-, politieke, socio-economische en voedselcrisis in Venezuela en, *in concreto*, hun mogelijkheden tot terugkeer.

3.2. Stukken

3.2.1. Als nieuw stavingstuk wordt bij de verzoekschriften een plan gevoegd (stuk 4).

3.2.2. In de nota met opmerkingen die zij in beide zaken heeft ingediend verwijst verwerende partij (onder meer) naar de COI Focus *"Venezuela: Situatieschets"* van 28 april 2021.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekers de schending aan van artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel *in casu* geschonden achten.

3.3.1.2. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen houden bovendien geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.1.3. Aangaande de verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen bijgevolg de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn vrees dat *colectivos* hem zullen vermoorden niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) hij en zijn broer, eerste verzoeker *in casu*, tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verblijfplaatsen van verschillende familieleden en bewoners van hun huis sinds hun problemen, (ii) hij en zijn broer na het incident van 31 mei 2019, ondanks de doodsb bedreigingen die tegen hen zouden zijn geuit, bij familie zijn gaan wonen op wandelafstand van hun huis en daar zeven maanden zijn gebleven en in die periode zijn blijven werken zonder iets mee te maken, (iii) zijn moeder, die klacht zou hebben ingediend tegen de *colectivos*, of iemand anders van hun familie niet meer benaderd is geweest, (iv) hij en eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de herkomst van de *colectivos* die hun huis op 31 mei 2019 zouden zijn binnengevallen, (v) de verklaringen die hij en eerste verzoeker doorheen hun persoonlijke onderhoud over dit incident en de daaropvolgende gebeurtenissen afleggen niet overeenkomen en (vi) hij en eerste verzoeker allebei nog een paspoort konden verkrijgen en het land legaal konden verlaten, omdat (B) de documenten die hij neerlegt geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, omdat (C) er geen indicaties aanwezig zijn dat hij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan enkele bijeenkomsten en het feit dat hij aanhanger was van La Resistencia, nu (i) zijn verklaringen en die van eerste verzoeker over de marsen waaraan zij deelnamen inconsistent zijn, (ii) zijn beweerde politiek activisme en dat van eerste verzoeker, los van de geloofwaardigheidsproblemen in dit verband, beperkt is, (iii) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij en nergens uit blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten en (iv) hij in de periode na de bedreiging nog een paspoort kon aanvragen en verkrijgen en Venezuela legaal kon verlaten, omdat

(D) uit alle beschikbare informatie niet kan afgeleid worden dat hij en eerste verzoeker een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen omwille van de problemen van hun vader, omdat (E) niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, en omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zich in het kader van zijn verzoek beroept op dezelfde motieven als zijn broer, tweede verzoeker *in casu*, in het kader van wiens verzoek werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing worden hernomen en omdat (B) de documenten die hij neerlegt geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, wat voor elk neergelegd document afzonderlijk wordt toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers verklaren hun land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten uit vrees voor het regime en de daaraan gelieerde *colectivos*. Zij verklaren dat in de vroege ochtend van 31 mei 2019 zeven gemaskerde en gewapende mannen hun huis in Urbanización La Carucieña in Barquisimeto, deelstaat Lara, binnendrongen om het te doorzoeken. De mannen zouden iedereen in het huis bedreigd hebben en een wapen tegen het hoofd van tweede verzoeker hebben geplaatst, ermee dreigend dat ze hem zouden doden indien de familie iets zou zeggen. Verzoekers stellen te vermoeden dat de mannen *colectivos* waren die hen viseerden omwille van hun deelname aan marsen tegen het regime. Hoewel de mannen ermee dreigden hen te doden indien zij aangifte zouden doen, zou hun moeder dit enkele uren later toch hebben gedaan. Vervolgens zou hun moeder door de *colectivos* zijn opgebeld met de boodschap dat ze hen gingen vermoorden omdat zij naar de politie waren geweest. Daarop zouden verzoekers besloten hebben hun land van herkomst te verlaten. Zij zouden nog zo'n zeven maanden in het huis van hun tante in een ander deel van Urbanización La Carucieña hebben gewoond alvorens Venezuela op 29 december 2019 te verlaten en naar België te komen.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde eerste verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van zijn paspoort en geboorteakte, alsook van een foto (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoeker, stuk 6, map met 'documenten').

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde tweede verzoeker in de loop van zijn administratieve procedure de originele aangifte die zijn moeder op 31 mei 2019 zou hebben ingediend en twee foto's neer, alsook een fotokopie van zijn paspoort (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 6, map met 'documenten').

De paspoorten van verzoekers en de geboorteakte van eerste verzoeker kunnen dienen ter staving van de identiteit en herkomst van verzoekers. Dit zijn elementen die *in casu* niet ter discussie staan doch

geen betrekking hebben op de vervolgingsfeiten die verzoekers aanvoeren. De klacht die de moeder van verzoekers naar aanleiding van het incident op 31 mei 2019 zou hebben neergelegd bevat louter haar verklaringen over wat er toen zou zijn gebeurd, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat de moeder van verzoekers bij de politie een verklaring heeft afgelegd kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die hierin worden vermeld. Uit de foto's waarop verzoekers te zien zijn met Venezolaanse vlaggen tijdens een bijeenkomst kan niet blijken waar, wanneer of in welke context deze werden genomen. Dat het hier een politieke mars betrof tegen de regering kan hieruit niet blijken, laat staan dat eruit blijkt dat verzoekers als gevolg van deelname aan dergelijke mars de problemen zouden hebben gekend die zij aanvoeren ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming. De foto waarop volgens eerste verzoeker te zien is hoe enkele *colectivos* in januari 2020 het huis van zijn oma binnenkomen op zoek naar hem en zijn broer bevat geen enkele objectieve aanwijzing voor het tijdstip waarop, de plaats waar of de omstandigheden waarin hij werd genomen. Uit deze foto kan niet worden afgeleid dat het hier effectief om het huis van de oma van verzoekers gaat, noch om welke reden de mannen met bivakmutsen daar zijn. De foto zou volgens eerste verzoeker genomen zijn door een journalist en zou gepaard gaan met een artikel in de krant waarin zou kunnen worden gelezen dat verzoekers voortvluchtige misdadigers zijn en dat men nog steeds naar hen op zoek is. Hoewel eerste verzoeker het mogelijk achtte dat dit artikel nog steeds online staat, legde hij dit niet neer ondanks de uitdrukkelijke vraag van de dossierbehandelaar daartoe (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, nrs. 201-212).

Bij hun verzoekschriften voegen verzoekers een kaart waarop staat aangeduid waar het huis van hun tante langs vaderszijde gesitueerd is ten opzichte van het huis van hun tante langs moederszijde (stukkenbundel verzoekers, stuk 4). Uit deze kaart kan niets worden afgeleid met betrekking tot de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten die hen ertoe zouden hebben aangezet om in eerste instantie hun woonplaats en enige tijd later hun land van herkomst te verlaten. Verder stelt de Raad vast dat bij het verzoekschrift van tweede verzoeker een document is gevoegd dat als stuk 5 wordt aangeduid doch dat niet is opgenomen in de inventaris. Het document blijkt in het Spaans te zijn opgesteld en gaat niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat het een fotokopie en geen origineel document betreft. Nog daargelaten dat niet duidelijk is wat tweede verzoeker met dit stuk wil aantonen, wijst de Raad erop dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Aldus volstaan de door verzoekers bijgebrachte stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van hun vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen kan de Raad na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers de door hen voorgehouden problemen met het Venezolaanse regime of *colectivos* die in opdracht van dit regime optreden tegen opposanten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Verzoekers verklaren dat hun problemen begonnen zijn toen *colectivos* op 31 mei 2019 bij hen thuis binnenvielen en hen bedreigden. Met betrekking tot deze feiten overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vooreerst terecht als volgt in hoofde van tweede verzoeker:

"U verklaart dus dat de colectivos die op 31 mei 2019 naar jullie huis kwamen uit jullie eigen wijk zijn. "Ik weet enkel dat zij tot een groep colectivos behoren. Die heet La Comuna Ataroa. Dat is een politieke partij van het regime en dat zijn er van La Carucieña (CGVS, p. 13, punt 133)." Gevraagd of de colectivos die naar jullie huis kwamen tot een groep behoorden en of die groep een naam heeft, antwoordt uw broer: "Ja, normaal gezien heten die FAES (CGVS (...), p. 21, punt 251)." Gevraagd van waar die colectivos die naar jullie huis kwamen komen, zegt hij: "Geen idee, we hebben ze niet kunnen herkennen. Hun gezichten waren bedekt (CGVS (...), p. 22, punt 252)." Die verklaringen rijmen niet met elkaar en ondermijnen verder jullie geloofwaardigheid. U kent specifiek de naam van de groep waartoe zij behoren en weet zelfs te zeggen dat het mannen uit La Carucieña zijn. Uw broer heeft het over FAES

– dat is een speciale tak van de nationale politie – en heeft geen idee van waar de mannen zijn. Die tegenstrijdigheden doen vragen rijzen.”

Verzoekers wijzen er in hun verzoekschriften op dat eerste verzoeker heeft aangegeven dat de mannen die op 31 mei 2019 bij hen thuis zouden zijn binnengevallen gemaskerd waren en dat het niet mogelijk was hen te herkennen. Hiermee verklaren zij echter niet waarom tweede verzoeker kon aangeven dat zij tot een groep *colectivos* behoorden die afkomstig was uit dezelfde wijk. De uitleg (*post factum*) dat beide broers slechts veronderstellingen hebben gemaakt en geen zekere uitspraken deden vindt geen steun in de notities van hun persoonlijke onderhouden.

Waar verzoekers aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing, die werd genomen in hoofde van eerste verzoeker, voornamelijk gebaseerd werd op de tegenstrijdige verklaringen van tweede verzoeker, tegen dewelke eerste verzoeker zich niet heeft kunnen verdedigen, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal over de mogelijkheid beschikt om, teneinde zich een correct en volledig beeld te vormen van de feiten en elementen die de verzoeker om internationale bescherming aanbrengt, alle dienstige gegevens te onderzoeken die hij daartoe nodig acht. Dit onderzoek kan ook een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoeker met die van familieleden die zich op dezelfde feiten beroepen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Vervolgens wijst de Raad erop dat hem geen enkele rechtsregel of geen enkel rechtsbeginsel bekend is – en verzoekers duiden geen dergelijke regel of beginsel aan – die of dat voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker voor het nemen van de beslissing inzake diens verzoek moet confronteren met de vaststellingen of motieven op grond waarvan hij voornemens is die beslissing te nemen. Waar op grond van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de dossierbehandelaar mag worden verwacht dat hij de verzoeker de gelegenheid biedt uitleg te verschaffen over tegenstrijdigheden die hij vaststelt tussen verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt niet dat dit evenzeer geldt waar het tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoeker(s) en die van een familielid betreft. Bovendien beschikt eerste verzoeker met onderhavig beroep over de mogelijkheid om ten aanzien van de Raad, die hierover oordeelt met volheid van rechtsmacht, argumenten aan te voeren tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal. Dit betoog kan omwille van de hierboven aangehaalde redenen evenwel niet overtuigen.

Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen vaststelt dat de verklaringen die verzoekers doorheen hun persoonlijke onderhouden hebben afgelegd over het incident van 31 mei 2019 niet overeenkomen. Dit wordt in hoofde van tweede verzoeker als volgt toegelicht:

*“Uw broer verklaart in zijn vrij relaas over dit incident het volgende: “Ze zijn op zoek gegaan naar inhoud die te maken kon hebben met de marsen. Ze begonnen ook dingen om te gooien en mee te nemen, zodat het op een gewone diefstal zou lijken. [...] ze hebben letterlijk gezegd dat we moesten stoppen met deel te nemen aan de regering” (CGVS (...), p. 8-9, punt 88-89). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw broer dat ze jullie hadden gezegd dat jullie niet meer mochten deelnemen aan marsen. Het was daarom dat jullie wisten dat het *colectivos* waren (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). U haalt echter nergens aan dat de ouders op zoek gingen naar zaken die te maken hadden met marsen en u haalt nergens aan dat zij letterlijk gezegd hebben dat jullie moesten stoppen met deel te nemen aan marsen. Uit uw verklaringen over wat er gebeurde tijdens dit incident blijkt louter dat jullie beroofd werden – “ze hebben alles gestolen thuis, ze hebben absoluut niets achtergelaten” (CGVS, p. 11, punt 116-117). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u over dit incident dat er mannen het huis binnenkwamen en alles meenamen en maakte u geen melding van bedreigingen tijdens dit incident vanwege jullie deelname aan marsen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat uit uw verklaringen over wat er gebeurde tijdens dit incident louter lijkt dat het ging om een beroving van jullie huis terwijl uw broer verklaart dat ze op zoek waren naar informatie over deelname aan marsen en zaken overhoop wierpen om het op een diefstal te doen lijken en verklaarde dat dit redenen waren dat jullie wisten dat het *colectivos* waren – en dus niet louter criminelen – is een volkomen verschillende voorstelling van de feiten. Dit maakt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van dit incident.*

Uw broer verklaart: “Na het voorval van 31 mei hebben ze gebeld en gezegd dat ze ons gingen vermoorden. En dat we ons maar best voorbereiden, want ze zaten achter ons aan (CGVS, (...), p. 22, punt 253).” Hij voegt toe dat ze niets over de klacht hebben gezegd. Expliciet gevraagd of de mannen die uw moeder belden de klacht vermeldde, zegt hij: “Nee, maar ik ga ervan uit dat zij er wel weet van hadden. Want ze zeggen ons die dingen wel voor een reden (CGVS, p. 22, punt 257).” Die verklaringen staan haaks op uw verklaringen. U hangt net uw vrees op aan het telefoontje dat uw moeder kreeg,

waarin haar gezegd werd dat jullie aangifte hebben ingediend en daarom vermoord moesten worden (CGVS, p. 11 en 14, punt 117 en 141 en 146). Dat uw broer dan tot twee keer toe bevestigt dat de mannen die uw moeder belden niet eens de klacht vermeld hebben ondermijnt jullie geloofwaardigheid in ernstige mate."

Het betoog van verzoekers dat eerste verzoeker een vollediger beschrijving van de feiten heeft gegeven dan tweede verzoeker en de kritiek van verzoekers dat de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet de moeite gedaan heeft om vragen te stellen en het verhaal uit te diepen kan niet worden gevolgd. Er dient vooreerst te worden gewezen op de in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet vervatte plicht van de verzoeker om internationale bescherming om alle relevante elementen ter ondersteuning van zijn verzoek aan te brengen. Indien de mannen die hun huis zouden zijn binnengevallen specifiek op zoek zouden zijn geweest naar zaken die verband hielden met marsen waaraan verzoekers zouden hebben deelgenomen en expliciet zouden verwezen hebben naar hun deelname aan dergelijke marsen en hen om die reden ook met de dood zouden hebben bedreigd, zoals blijkt uit de verklaringen die eerste verzoeker aflegde, mag worden verwacht dat ook tweede verzoeker hier melding van zou hebben gemaakt wanneer hem gevraagd werd naar de feiten van 31 mei 2019. Te dezen dient te worden vastgesteld dat tweede verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS de gelegenheid werd gegeven om uitgebreid te vertellen over zijn problemen in Venezuela en over zijn motieven om het land te verlaten en in België om internationale bescherming te verzoeken en dat de dossierbehandelaar vervolgens specifiek is ingegaan op het incident van 31 mei 2019 en gevraagd heeft wat er toen precies gebeurde. Verder blijkt dat aan tweede verzoeker expliciet en herhaaldelijk werd gevraagd waarom de indringers die nacht naar zijn huis kwamen (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13, nrs. 116-117, 127 en 131-138). Op geen enkel moment vermeldde tweede verzoeker dat de indringers op zoek waren naar zaken die te maken hadden met marsen tegen het regime en dat zij hem en zijn broer letterlijk hebben gezegd dat zij moesten stoppen met deel te nemen aan dergelijke marsen omdat zij anders zouden worden vermoord, zelfs niet wanneer hem verder in zijn persoonlijk onderhoud gevraagd werd wat de mannen exact zeiden op 31 mei 2019 (*ibid.*, p. 17, nr. 185). De versie van de feiten die tweede verzoeker doorheen zijn verklaringen heeft gegeven is dan ook fundamenteel verschillend van deze die eerste verzoeker heeft gegeven en niet louter "onvolledig", zoals verzoekers met hun betoog in de verzoekschriften willen doen uitschijnen.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissingen met betrekking tot de feiten van 31 mei 2019 in hoofde van tweede verzoeker ook nog terecht op het volgende:

"Uw broer zijn verklaringen hierover zijn ook onderling tegenstrijdig. Immers verklaarde hij op de DVZ het volgende over de bedreigingen na het indienen van de klacht: "Na de klacht begonnen we bedreigingen te ontvangen dat als we niet zouden vertrekken uit het huis, ze ons zouden vermoorden". Vervolgens regelden jullie de reis naar België (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Dit valt bezwaarlijk te rijmen met zijn, hierboven reeds aangehaalde, verklaringen op het CGVS hierover: "Na het voorval van 31 mei hebben ze gebeld en gezegd dat ze ons gingen vermoorden. En dat we ons maar best voorbereiden, want ze zaten achter ons aan (CGVS, (...), p. 22, punt 253)."

U verklaart ook dat uw moeder nog verschillende keren gebeld werd. Van nummer veranderen had geen zin. Ze vonden haar nummer altijd terug (CGVS, p. 16, punt 165-167). Uw broer verklaart dan weer dat uw moeder, toen zij haar nummer veranderde, niet meer werd gebeld en lastig gevallen (CGVS (...), p. 14, punt 157-158). Deze strijdige verklaringen doen verder vragen rijzen."

Waar verzoekers aanvoeren dat hun verklaringen niet geheel tegenstrijdig zijn daar zij beiden bevestigt hebben dat hun moeder van nummer veranderde, doen zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij elkaar hebben tegengesproken wat betreft de effectiviteit van deze maatregel. Het betoog dat hun moeder de details hiervan wel aan tweede verzoeker maar mogelijks niet aan eerste verzoeker heeft verteld, *"simpelweg omdat hij haar de vraag niet gesteld heeft, of om hem niet ongerust te maken"* is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die niet afdoende is ter verklaring of verschoning van de vaststelling dat verzoekers geen eensluidende verklaringen afleggen over een element dat raakt aan de kern van hun relaas en aan de daaraan gerelateerde vrees.

Vervolgens dient samen met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de verblijfplaats van verschillende familieleden en de bewoners van hun huis sinds de problemen die zij met de *colectivos* zouden hebben gekend. Hierover

zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker op goede gronden het volgende uiteen:

“U verklaart dat uw moeder in het huis van uw tante in sector drie van La Carucieña verblijft. Zij woont daar met uw broer, uw zus, uw tante, haar man en hun kinderen. Uw moeder heeft ook een partner, hij verblijft in sector zeven van La Carucieña (CGVS, p. 4-5, punt 32-46). U woonde, voor u problemen kreeg, in huis (...), straat 7 van sector één van La Carucieña. Op dit moment wonen uw grootmoeder, uw oom en zijn partner nog in dat huis (CGVS, p. 6-7, punt 62-69). Die verklaringen vallen niet te rijmen met de verklaringen van uw broer. Hij verklaart dat er niemand meer woont in huis (...), er gaat af en toe eens iemand een kijkje nemen naar het huis. Het huis is sinds het voorval onbewoond, uw moeder heeft het verlaten om onder te duiken. Uw oma woont volgens uw broer samen met uw moeder in het huis van uw tante, maar soms verhuist zij naar de huizen van andere tantes. Gevraagd naar het adres waar uw moeder nu woont, in sector drie, verklaart uw broer dat niet te kennen. Dat komt op zich al vreemd over. Hij verklaart nog eens dat huis (...) in elk geval leeg staat (CGVS (...), p. 6-7, punt 55-63). Gevraagd waarom jullie verklaringen over wie op dit moment in huis (...) woont verschillen, verklaart uw broer: “Ik weet niet waarom mijn broer zoiets zegt. Het klopt dat de echtgenote van mijn oom of mijn oom daar soms langs gaan, maar zij wonen daar niet (CGVS (...), p. 6, punt 57).” Deze inconsistente verklaringen doen vragen rijzen.”

Verzoekers kunnen niet overtuigen waar zij de hierboven vastgestelde discrepanties in hun verklaringen trachten toe te schrijven aan het feit dat zij beiden niet op hetzelfde adres zouden hebben gewoond in de maanden voor hun vertrek uit Venezuela. De bewering (*post factum*) als zou eerste verzoeker na het voorgehouden incident van 31 mei 2019 bij zijn tante langs moederszijde zijn gaan wonen in sector 3 van de wijk La Carucieña, terwijl tweede verzoeker bij zijn tante langs vaderszijde in de “LARA straat, sector LARA” zou zijn gaan wonen, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker. Daaruit blijkt dat tweede verzoeker verklaard heeft dat hij, net zoals zijn broer, naar aanleiding van de problemen die zij zouden hebben gekend in hun ouderlijk huis in sector 1 van La Carucieña vertrokken is naar het huis van een tante in sector 3 van diezelfde wijk en daar tot aan zijn vertrek uit Venezuela eind december 2019 gebleven is. Het gaat om het huis waar thans nog hun moeder, broer en zus zouden verblijven (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5 en 14, nrs. 32-38 en 147-149). In zoverre zij met het bij hun verzoekschriften gevoegde plan (stukkenbundel verzoekers, stuk 4) het huis van hun tante langs vaderszijde wensen te situeren ten opzichte van het huis van hun tante langs moederszijde, is dit stuk bijgevolg niet dienstig. Daar zij gelet op de vastgestelde discrepantie met hun eerdere verklaringen niet kunnen overtuigen dat tweede verzoeker in tegenstelling tot eerste verzoeker in de maanden voor hun vertrek uit hun land van herkomst niet samenleefde met hun moeder, kunnen verzoekers zich hierop niet beroepen om te stellen dat tweede verzoeker niet over dezelfde informatie beschikte over de woonplaats van zijn grootmoeder, nonkel en diens partner. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers niet betwisten dat eerste verzoeker gedurende de maanden voor zijn vertrek wél in het huis van zijn tante in sector 3 gewoond heeft met zijn moeder, die daar nu nog steeds zou wonen, doch dat zij in gebreke blijven te verklaren waarom eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat adres dan niet te kennen.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissingen verder terecht als volgt in hoofde van tweede verzoeker:

“Op 31 mei 2019 dringen zeven colectivos jullie huis binnen. Jullie dienen dezelfde dag nog een aangifte in. Zo’n week daarna, begin juni 2019 dus, bellen de colectivos uw moeder en bedreigen ze jullie met de dood (CGVS, p. 11, 13-14 en 16, punt 116-117, 140-141 en 164). Een dag of twee na het incident vertrok u naar het huis van uw tante, waar uw moeder nog steeds verblijft, om daar te gaan wonen (CGVS, p. 17, punt 181). Dat huis ligt ook in La Carucieña, zij het in sector drie (CGVS, p. 5, punt 37). Gevraagd hoe ver dat is van waar u voor het incident woonde, verklaart u: “Zo’n 15 minuten te voet... Ik zou zeggen zo’n 20 kilometer (CGVS, p. 8, punt 81).” Die verklaring komt vreemd over. Uw broer verklaart dat die twee huizen op zo’n viertal straten van elkaar liggen. Zo’n 5 à 7 minuten wandelen (CGVS (...), p. 7, punt 67). Later heeft hij het over een 20-tal minuten (CGVS (...), p. 13, punt 144-145). In elk geval, het gaat om dezelfde wijk en de twee huizen lijken op wandelafstand van elkaar te liggen. “La Carucieña is klein, dat is een urbanisatie (CGVS, p. 13, punt 132).” Uw broer zegt: “Het is een soort wijk, een klein nederig dorpje. Niet zo groot, vrij arm (CGVS (...), p. 4, punt 18).” Hij gelooft dat er in alle sectoren samen zo’n 1000 mensen wonen (CGVS (...), p. 4, punt 20). Dat jullie de boodschap kregen dat jullie zouden vermoord worden maar vervolgens bij familie slechts enkele straten verder gaan wonen in dezelfde wijk doet ernstige vragen rijzen. Dat jullie daar dan bovendien ook nog eens zeven maanden blijven en in die periode blijven werken maakt dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan deze beweerde doodsb bedreigingen (CGVS p. 14, punt 150-153 en CGVS (...), p. 14, punt 162-165).”

Waar verzoekers duidelijkheid wensen te scheppen door er vooreerst op te wijzen dat eerste verzoeker met zijn moeder in sector 3 van La Carucieña woonde bij zijn tante langs moederszijde terwijl tweede verzoeker bij zijn tante langs vaderszijde ging wonen, herhaalt de Raad dat aan deze bewering geen geloof kan worden gehecht gelet op de hoger gedane vaststellingen hierover. Waar zij vervolgens opmerken dat het antwoord van tweede verzoeker op de vraag hoe ver het huis waar zijn moeder nu woont in sector 3 verwijderd is van het huis waar hij woonde in sector 1 totaal tegenstrijdig is, dat dit aantoont dat tweede verzoeker de vraag niet begrepen had of dat er een probleem was op vlak van de vertaling en dat de *protection officer* heeft nagelaten om de vraag opnieuw te stellen en tweede verzoeker onmiddellijk te confronteren met de tegenstrijdigheid, weerleggen verzoekers niet dat eerste verzoeker verklaard heeft dat hun tante langs moederszijde in sector 3 op zo'n vijf à zeven minuten wandelen van hun ouderlijk huis in sector 1 woont, wat zij in hun verzoekschriften overigens ook bevestigen. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, staat op voormeld plan dat zij bij hun verzoekschriften voegen (stukkenbundel verzoekers, stuk 4) niet aangeduid waar sector 1 en sector 3 van La Carucieña gelegen zijn en is dit stuk verder niet relevant voor zover verzoekers hiermee wensen aan te tonen dat het huis van hun tante langs vaderszijde op twintig minuten rijden van het ouderlijke huis in La Carucieña is gelegen, nu op basis van de voorgaande vaststellingen niet kan worden aangenomen dat tweede verzoeker daar effectief verbleven heeft in de maanden voor zijn vertrek. Daarbij dient te worden herhaald dat verzoekers niet betwisten dat eerste verzoeker na het vermeende incident van 31 mei 2019 bij zijn tante in sector 3 is gaan wonen, op enkele minuten wandelen van het huis waar hij en tweede verzoeker met de dood zouden zijn bedreigd, en daar gedurende meerdere maanden tot zijn vertrek is gebleven, wat vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van deze feiten.

De commissaris-generaal kan verder worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker de volgende pertinente opmerkingen maakt:

"Voorts is het vreemd dat jullie in die periode tot aan uw vertrek niets meer mee (CGVS p. 14, punt 150-153 en CGVS (...), p. 14, punt 162-165). Jullie woonden wel in een ander huis, maar dat huis lag op wandelafstand van jullie huis en was van jullie tante. U bleef zelfs gewoon een cursus volgen en naar uw werk gaan tot uw vertrek uit het land (CGVS, p. 8 en 14, punt 88 en 152-153). Jullie verklaren dat colectivos jullie willen vermoorden, maar kunnen nog zeven maanden in dezelfde wijk blijven wonen zonder er iets mee te maken. Gevraagd hoe het mogelijk is dat colectivos die jullie willen vermoorden – en volgens u zelfs uit de wijk zelf zijn (CGVS, p. 13, punt 133) – jullie gedurende zeven maanden niet vinden en benaderen, antwoordt uw broer dat het stomweg geluk was (CGVS (...), p. 15, punt 168). Die verklaring kan allerm minst overtuigen, zeker gezien uw broer aangeeft dat colectivos jullie eerder hadden weten te vinden aan de hand van loutere foto's die zij genomen hebben tijdens een mars (CGVS (...), p. 16, punt 183-186). Later, nogmaals gevraagd hoe het mogelijk is dat de colectivos in die zeven maanden voor jullie vertrek niets meer gedaan hebben, zegt uw broer: "Ik denk, omdat wij eigenlijk geen band hadden met die tante. En daarnaast kwamen wij ook zo goed als niet buiten. We gaven ons zelf niet te kennen. We trokken geen aandacht, want we kwamen niet buiten. Enkel 's morgens vroeg voor het paspoort, maar dat was al (CGVS (...), p. 20, punt 236)." Ook die uitleg kan allerm minst overtuigen en valt bovendien moeilijk te rijmen met uw eigen stelling dat u gewoon naar het werk bleef gaan tot aan uw vertrek. Jullie verbleven na de doodsb bedreiging dus nog zeven maanden in dezelfde wijk, op wandelafstand van jullie huis en wel bij een tante nota bene. U bleef zelfs naar het werk gaan. Dat jullie gedurende zeven maanden geen problemen kennen doet ernstig twifelen aan jullie bewering dat de colectivos jullie zoeken en willen vermoorden.

Ook is het opmerkelijk dat uw moeder of iemand anders van jullie familie niet meer benaderd is geweest (CGVS (...), p. 14, punt 165). Gevraagd hoe het kan dat uw moeder, bijna twee jaar na de feiten, nog niets heeft meegemaakt, zegt uw broer: "Ik weet het niet. Ik denk dat zij onderzoek voeren en handelen op basis van bronnen die dicht bij jou staan. Bijvoorbeeld, de buurt van waar ik woonde. En met die tante die in sector drie, op 20 minuten wandelafstand woont, had ik weinig communicatie. We communiceerden zelden. Dus ik geloof dat ze niet in die richting zochten, omdat wij niet echt een familie band met elkaar hadden (CGVS, p. 15, punt 169)." Ook hier kan die uitleg niet overtuigen. Dat uw moeder – de persoon die de klacht indiende tegen de colectivos – al twee jaar op enkele minuten van jullie oude huis woont en niets meer heeft meegemaakt maakt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan jullie problemen met de colectivos."

Het betoog dat tweede verzoeker bij zijn tante langs vaderszijde in een stadsdeel op twintig minuten rijden met de wagen van zijn ouderlijke huis in sector 1 van La Carucieña verbleef en dat die plaats voldoende ver verwijderd was opdat tweede verzoeker het risico kon nemen om buiten te komen en zich naar zijn opleiding te begeven, kan omwille van de hoger aangehaalde redenen niet worden

aangenomen. Voor het overige beperken verzoekers zich ertoe erop te wijzen dat eerste verzoeker verklaard heeft dat hij niet naar buiten ging opdat hij geen aandacht zou trekken. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt evenwel geen dienstige argumentatie ten aanzien van de hoger aangehaalde pertinente en terechte overwegingen van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen tot slot nog als volgt motiveert in hoofde van tweede verzoeker:

“Jullie verklaren dat het regime naar jullie op zoek is (CGVS, p. 15, punt 160 en CGVS (...), p. 20, punt 227). Uw paspoort is uitgegeven op 31 oktober 2019, enkele maanden na de doodsb bedreiging. Op 29 december 2019 zetten Venezolaanse autoriteiten een stempel op pagina 4 van uw paspoort. Ze deden hetzelfde in het paspoort van uw broer, dat op 5 augustus 2019 is uitgegeven. Dat jullie allebei nog een paspoort konden verkrijgen en legaal het land konden verlaten ondermijnt jullie verklaringen als zou het regime naar jullie op zoek zijn. Uw broer verklaart: “Omdat we ons paspoort hebben aangevraagd in Caracas, op een zekere afstand van waar wij wonen. Dat is niet in onze eigen stad. Daarnaast hebben we ook wat geld betaald, zodat we dat paspoort in het geniep konden aanvragen. En ook om het wat sneller te kunnen krijgen. Een normaal paspoort, gratis, duurt 4 à 5 jaar (CGVS (...), p. 20, punt 228-228).” Die uitleg kan geenszins verklaren waarom de Venezolaanse autoriteiten jullie nog een paspoort zouden uitreiken, als ze daadwerkelijk naar jullie op zoek zijn. Uw broer voegt nog toe dat jullie ook de grenspolitie moesten betalen om een stempel te kunnen krijgen in jullie paspoort (CGVS (...), p. 20, punt 234-235).”

De Raad stelt op zijn beurt vast dat, daargelaten de wijze waarop verzoekers hun paspoorten zouden hebben verkregen, zij tijdens hun persoonlijk onderhoud geen coherente verklaringen hebben afgelegd over de manier waarop zij hun land van herkomst hebben verlaten. Tweede verzoeker beweerde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hun paspoorten niet werden gecontroleerd in Venezuela bij het verlaten van het land, omdat zij volgens hem zouden zijn tegengehouden indien zij daar hun paspoorten hadden voorgelegd (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, nrs. 156 en 157). Deze bewering strookt niet met de aanwezigheid van Venezolaanse uitreisstempels in hun paspoorten (adm. doss. eerste en tweede verzoeker, stuk 6, map met ‘documenten’, fotokopieën paspoorten), noch met de verklaringen van eerste verzoeker volgens dewelke zij geld hebben betaald aan de grenspolitie om een stempel te krijgen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20, nr. 234). Deze incoherenties doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen, die verzoekers niet herstellen door in hun verzoekschriften louter te herhalen dat er aan de grens een som geld diende te worden betaald om een stempel te verkrijgen.

In zoverre verzoekers menen dat zij omwille van hun profiel van politieke opposanten nood hebben aan internationale bescherming, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij geen overtuigend (begin van) bewijs neerleggen met betrekking tot de door hen voorgehouden politieke activiteiten in Venezuela. De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker als volgt overweegt:

“Op de foto’s die u neerlegt staan jullie, en enkele mensen op de achtergrond, afgebeeld met Venezolaanse vlaggen. Nergens uit blijkt dat dit een politieke mars was. Bovendien wijzen deze er ten hoogste op dat u aanwezig zou zijn geweest – meer ook niet – op een of twee marsen maar kan een verregaand politiek engagement – zowel op als los van politieke marsen – geenszins staven, laat staan een politiek activisme waardoor u onder de aandacht zou komen te staan van de autoriteiten.”

Verzoekers betwisten deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen niet. Verder laten zij de bestreden beslissingen ongemoeid waar de commissaris-generaal in hoofde van tweede verzoeker op goede gronden als volgt overweegt:

“Wat uw politieke activiteiten betreft dient opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw broer over de marsen waaraan jullie deelnamen inconsistent zijn. Zo verklaart u, gevraagd naar de grootte van de marsen waaraan u deelnam, dat er een heel grote bijzat waar de hele staat aan deelnam en dat er nadien kleinere marsen ontstonden. Gevraagd naar de kleinste mars waaraan u deelnam zegt u dat een mars van 4000 personen een kleine mars was (CGVS, p. 10 en 11, punt 110 en 111). Echter, wanneer uw broer wordt gevraagd naar de kleinste mars waaraan hij deelnam, en waarvan hij stelt dat u er eveneens bij was, zegt hij vreemd genoeg dat deze slechts twintigtal mensen telde (CGVS (...), p. 10, punt 109-111). Over de grootste mars waaraan uw broer deelnam zegt dat deze 500 personen telde (CGVS (...), p. 10, punt 106). Dat jullie allebei zouden deelnemen aan marsen voor La Resistencia in dezelfde regio maar toch dergelijke verschillende verklaringen afleggen over de grootte van de marsen waaraan jullie deelnamen doet ernstige twijfels rijzen over jullie beweerde politieke activiteiten. (...)

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat u geen lid van een politieke partij bent (CGVS, p. 16, punt 172). U beweert deel te zijn van de beweging "La Resistencia" (CGVS, p. 16-17, punt 174). U verklaart: "Resistencia is een groep van oppositieleden tegen het regime. [...] Daarmee hielden we marsen tegen het regime. Aangezien de militairen geweld tegen ons gebruikten hebben wij die Resistencia opgericht, om te kunnen blijven optochten houden tegen de regering (CGVS, p. 9, punt 90)." Het is geen politieke partij of gestructureerde, georganiseerde entiteit (CGVS, p. 9, punt 91 en 95). U spreekt ook over de MUD, maar daar bent u op zich niet mee verbonden (CGVS, p. 9, punt 98-99). U ziet zichzelf als aanhanger van La Resistencia, duizenden jongeren over heel Venezuela zijn daar ook aanhangers van (CGVS, p. 9, punt 94). Uw broer is evenmin lid van een partij (CGVS (...), p. 15, punt 173). Hij verklaart verbonden te zijn aan de partij MUD, maar gevraagd op welke manier hij verbonden was, komt hij niet verder dan verklaren dat zij jullie op materieel vlak steunden (CGVS (...), p. 10, punt 113-114). Hij verklaart later dat hij geen lid was van een partij (CGVS, p. 15, punt 173). Hij ondernam geen andere politieke activiteiten (CGVS, p. 17, punt 195). Jullie zijn geen lid van een partij, noch een leidinggevend figuur of vooraanstaand criticaster van het regime. Jullie beweerde politiek activisme is dus, los van de geloofwaardigheidsproblemen in dit verband, ook beperkt."

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekers volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Nog daargelaten deze vaststellingen over het voorgehouden politiek activisme van verzoekers, dient in navolging van de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit de informatie waaraan in de bestreden beslissingen gerefereerd wordt blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij en dat er in Venezuela geen sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen, in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling noodzakelijk en kan te dezen worden volstaan met een verwijzing naar de hoger gedane vaststellingen op grond waarvan dient te worden besloten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor hun komst naar België specifiek in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stonden, laat staan dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van hun deelname aan bijeenkomsten of marsen van de oppositie of omdat zij aanhangers waren van een verzetsbeweging.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker geheel onverlet laten:

"Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw vader A. Y. A. P. (...) op 4 januari 2019 in België als vluchteling erkend werd. De tante van uw vader S. N. P. A. (...) werd erkend op 30 november 2018. Over uw vader verklaart u: "Hij woonde nooit bij mij, hij heeft zijn leven altijd apart opgebouwd in Venezuela (CGVS, p. 4, punt 27)." Gevraagd of u weet welke problemen hij had in Venezuela, antwoordt u: "Ik heb wel een band met mijn vader, maar het is niet zo dat hij me alles uitlegt. Hij heeft mij gezegd dat hij politieke problemen had denk ik (CGVS, p. 4, punt 28)." U bevestigt dat uw eigen problemen los staan en niets te maken hebben met die van uw vader (CGVS, p. 4, punt 29). Uw broer verklaart dat de problemen die jullie gekend hebben niet verbonden zijn aan de problemen van jullie tantes en vader. Jullie hebben wel dezelfde idealen, maar het gaat om verschillende gevallen (CGVS (...), p. 4, punt 29). Jullie verklaren allebei dat jullie problemen los staan van de problemen die uw vader gekend heeft. U weet zelfs niet welke problemen hij precies had. Bovendien hebt u nooit samen gewoond met uw vader. Wat betreft de tante van uw vader dient op gemerkt te worden dat u nergens verwijst naar deze tante of een mogelijk probleem aanhaalt dat met haar zaak verband zou houden. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u alle redenen van uw asielaanvraag heeft uiteengezet – en of er dus naast de problemen die in bovenstaande reeds werden besproken – nog andere redenen zijn – antwoordt u dat dit alle redenen waren. Gevraagd of u nog iets wilt toevoegen zegt u van niet (CGVS, p. 18, punt 192 en 193). Uit alle beschikbare informatie in uw verklaringen en uw dossier kan niet afgeleid worden dat u en uw broer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen, omwille van de problemen van uw vader."

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekers geheel ongemoeid worden gelaten door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekers betogen dat zij de reflex niet hebben gehad om een kopie van de notities van hun persoonlijk onderhoud te vragen aangezien zij niet werden bijgestaan door een advocaat, merkt de Raad vooreerst op dat het het CGVS niet ten kwade kan worden geduid dat verzoekers zich tijdens hun persoonlijk onderhoud niet hebben laten bijstaan door een advocaat. Uit de notities van hun persoonlijke onderhoud blijkt verder dat de *protection officer* hen zowel aan het begin als op het einde van hun

persoonlijk onderhoud gewezen heeft op de mogelijkheid om een kopie daarvan aan te vragen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 23, en adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 19). Hoe dan ook hebben verzoekers zich in het kader van onderhavige beroepsprocedure laten bijstaan door een advocaat en zijn zij in de gelegenheid geweest om eventuele opmerkingen met betrekking tot de notities van hun persoonlijk onderhoud te laten gelden in hun verzoekschriften, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze hun rechten van verdediging werden geschonden.

Verder vindt het geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud dat eerste verzoeker op het CGVS niet de gelegenheid zou hebben gehad om een vrij relaas te geven van de feiten waarop hij zich in het kader van zijn verzoek beroept. Beide verzoekers hebben tijdens hun persoonlijk onderhoud de kans gekregen om uitgebreid te vertellen over hun problemen in Venezuela en hun motieven om hun land van herkomst te verlaten en in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9, nrs. 88-89, en adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, nrs. 116-118). Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat hen vervolgens concrete vragen werden gesteld over de door hen aangehaalde feiten waarop ook concrete antwoorden werden verwacht, welke methode eigen is aan elk grondig onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt bovendien vast dat de *protection officer* van het CGVS, alvorens het gehoor af te sluiten, bij verzoekers heeft nagevraagd of zij alle redenen voor het indienen van hun verzoek om internationale bescherming hebben kunnen aanhalen en of zij nog iets wensten te vertellen of toe te voegen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22, nrs. 259-260, en adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, nrs. 1192-193).

Voor het overige ondernemen verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers tot het minimaliseren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, het zonder meer verwijzen naar de jonge leeftijd van eerste verzoeker en het gewagen van een niet nader toegelicht "*gebrek aan nauwkeurigheid van de vragen die door het CGVS werden gesteld*" en een "*afwezigheid van de mogelijkheid tot antwoord met betrekking tot de tegenstrijdigheden die door zijn broer verklaard werden*". Met dit uiterst summiere en niet onderbouwde betoog slagen zij er niet in de bevindingen van de commissaris-generaal te ontkrachten en hun beweerd vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De kritiek dat eerste verzoeker niet de gelegenheid zou hebben gehad om te reageren op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van tweede verzoeker, die eerst werd gehoord, is overigens onjuist. Zo werd eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd waarom zijn verklaringen en die van zijn broer verschillen over het feit of het huis waar zij voor hun beweerd problemen met *colectivos* zouden hebben gewoond thans al dan niet nog bewoond is (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, vraag 57).

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.3.4.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de door hen aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat aan hun problemen met *colectivos* voor hun vertrek geen geloof kan worden gehecht en dat hun profiel op zich niet volstaat om aan te nemen dat zij in de negatieve aandacht stonden van het Venezolaanse regime of zouden staan bij terugkeer naar hun land van herkomst.

In de mate dat verzoekers verwijzen naar de slechte socio-economische situatie in Venezuela en argumenteren dat er volgens een mededeling van UNHCR van maart 2018 sprake is van een bijzondere nood aan internationale bescherming (al is het tijdelijk) voor grote aantallen gevluchte Venezolanen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de verzoekschriften, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoekers in hun land van herkomst worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela

op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd in hoofde van tweede verzoeker:

“De partner van uw moeder werkt en helpt haar om rond te komen (CGVS, p. 5, punt 43-49). Uw familie uit België helpt uw familie in Venezuela om rond te komen (CGVS, p. 6, punt 51). Toen u nog in Venezuela woonde, werkte u als dieselmecanicien (CGVS, p. 8, punt 87-89). Uw moeder woont nu bij uw tante, de man van die tante werkt (CGVS, p. 5, punt 41).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoekers weerleggen deze pertinente motieven niet en doen er bijgevolg geen afbreuk aan. De bewering dat de bestreden beslissingen niet in overeenstemming zijn *“met het document dat de tegenpartij zelf in het administratieve dossier neerlegt (COI Focus – Venezuela – Situation sécuritaire – 20.04.2018) en op basis waarvan de beslissing genomen had moeten worden”* mist feitelijke grondslag daar de COI Focus waarnaar verzoekers verwijzen niet werd opgenomen in hun administratieve dossiers en in de bestreden beslissingen en in de nota's met opmerkingen gerefereerd wordt aan informatie van recentere datum.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekers *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politioneel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politioneel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende

irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekers zijn evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Lara, vanwaar verzoekers verklaren afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

3.3.4.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk apart de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN